

SOBRIU, Estany ~

A la Vall d'Àneu, te. Alós, dalt dels Clots de Mus-tiri (xx, 163).

Encara que sigui a una bona altura, no deu venir de SUPERIOR, que no s'hi presta el detall de la forma. Com que és petit i som, només 1 o 2 metres de fondària, deu ser derivat català del verb *sobrar*, en el sentit de resultat del desglaç de les congestes.

SÓC

Derivat de SOCA 'rabassa d'un arbre', DECat VII, 986a22-990a10.

Planella dels Sòcs, en el terme d'Irgo (xiii, 189).

DERIV. Bordes del Soquer, a Andorra (Anyós, *Relació de la Vall d'Andorra*, 1838, p. 11).

Cal Soquer, casa del poble de Vallcebollera (xxiii, 50.14).

Soquero, veral del terme de Betlan, prop de Socascarro, en el bosc de Baricauba (PVARGc, 26, § 15c, i23 (G). J. F. C.

Socaça, V. S- (misc. àr.)

SOCALS

Font del SOCALS (*dal sukáls*), lloc impressionant, gran devessall d'aigües a l'Alt Gironès, te. St. Aniol de Finestres, vall amunt d'aquest llogaret, en el camí de les Medes (1968, i xiv, 97). Brolla, a grans dolls, d'un gros marge molt rost, o petit cingle, al mig del bosc. Segons els inf. han tallat els faigs i castanyers que hi havia damunt, però ara l'aigua salta d'entre l'arrelam.

Deu venir de *so* SUB + *calç*, en el sentit de 'peu o soca d'un arbre' (DECat II, 52a43b14) (ll. *sub calcem arboris*). També es podia pensar en un derivat de *soca*, derivat col·lectiu en plural, que seria mot merament suposat. Però es tracta d'un tipus de font boscana molt repetit (potser perquè l'encontorn vegetal la defensa de la destrucció humana o de la secada climàtica).

Recordem la Font de l'Omeda, vora St. Cebrià, en el Maresme (inspira un dels capítols de la filosofia de P. Coromines, en *Jardins de Sant Pol*), saltant inex-haurible de dins la soca d'un vell roure mort; la Font de l'Arrel a Ceret; sengles Fonts de les Arrels a Cotlliure, a Llobera i als Rasos de Peguera; la Font del Balç, en un marge encara més alt, entre Fals i Fonollosa (1924). També la prefixació amb SUB- és freqüent en toponímia.

Socanya, V. S- (misc. àr.)

SOCARRAT

Noms que s'apliquen a llocs que han sofert un in-

cedi i han quedat socarrats o cremats superficialment (per a l'origen de *socarrar* veg. DECat VII, 990a16-20).

Prat Socarrat, a Saldes (xxxviii, 78.4; CATorras, Berg., 302b); El Socarrat, a Figuerola del Camp (xlvi, 13.2); Es ~, sementer, a Lluçmajor (xli, 91.15; Mascará 34B7); Puig d'En ~, 210 m. alt., a Sant Antoni de Portmany.

Sant Andreu de Socarrats, agregat al municipi de la Vall de Bianya.

10 PRON. MOD.: *sukəràts* (no es diu Sant Andreu), oït per Casacuberta a Bianya (c. 1920).

DOC. ANT. 1196: *Socorrats* i *Socarats* (Kehr, *Papsturk.*, 572); 1359: *Socarrats* (CoDoACA XII, 94, 106).

La Socarrada, a Cambrils (Odèn) (xxxviii, 162.3); 15 La ~ Vella, a Gósol (xxxviii, 84.1); Socarrada, pda. del terme d'Esterrí de Cardós (Coromines 1934).

Pica Roja de la Socarrana, gran cim de la frontera, en el terme d'Àreu-Ausat (Coromines 1933).

El Socarrull, mas del terme d'Amer (xliv, 89). Sembla una forma híbrida de *Socarrum* i *Socarrell*. J. F. C.

La SOCAUBA. Nom d'una balma a l'alta Vall Ferrera, sota la Pica d'Estats.

25 De SUB- 'sota' + *cauba*, variant de *cova*, estudiada en el DECat II, 1022b45, i 43-52. Formació amb *So-* (de SUB-), comparable als molts *Sopalmo* que es troben en el P. Val. alternant amb *Sospalmo* (p. ex. el Mas del pintor Miró, entre Alcoi i Onil) i *Sobalmo*, formats amb *balma*.

-Socla, Vin ~, V. Vin-

-SODA (BENIS ~)

Poble valencià, situat 4 k. al SO. d'Albaida.

PRON. LOCAL: *benisó*; alguns, més primmirats, *benisoa* o *benisó*, a Albaida (J. G. M. 1935); anàlogament en les enqs. de 1962, entre elles la de Benisso-da (xxxii, 188-189).

MENC. ANT. 1249: *Beniçoda* en el *Rept.* (Bof., 470.21); 1271 i amb grafia *Benizoda* (ib., pp. 460 i 476); Jaume I canvia a «*Beniçola*» unes joves d'allí i de *Lumbo* (te. d'Albaida), per unes d'*Olocaiba* (*El Arch.* iv, 309): essent te. d'Albaida, com que Benisso-da n'és ben a prop, en deu ser una variant fonètica amb *l* per *d* (cf. *cigala* CICADA, cast. *cola* CODA etc.).

SSiv., 141, en dóna altres notícies de 1271 i diu que el 1535 fou separada d'Albaida com rectoria de moriscos, i uns 10 anys més tard anexada a la d'Aljorj, i el 1574 s'hi restaurà l'esgl., amb 45 cases de moriscos; en els censos de 1527-72 oscil·la entre 40 i 50 cases de moriscos, i puja a 99 el 1602 (Lapeyre, 36); consta escrit *Beniçoda* amb 100 moriscos en el de 1609 (Reglà, 116).

ETIM. Ar. *beni s-Sáuda*, pròpiament 'els (fills) de la negra'; o, sens dubte més exactament, 'la família de la Morena', sobrenom aplicat a una mora valenciana de cutis i cabell fosc o castany negrós. És el fem. *sáu-*